

‘Hier ben je geen nummer maar een mens’

Huiselijke wachtkamer mede dankzij Roparun Soest

De huiselijke wachtkamer in het AMZ is gefinancierd door de Roparunteams van Soest en Delft. Afgelopen maandagmiddag reisde een delegatie van het Soester team, samen met andere gulle gevers, af naar Bilthoven waar de wachtkamer officieel werd geopend door Jan van Bodegom. Aanvankelijk wilde hij in zijn ziekenhuis geen wachtkamer, want wachten wilde hij nou juist voorkomen. Vrouwen die moeten wachten op een uitslag laat hij liever een stuk fietsen in de bosrijke omgeving om in de buurt ergens neer te strijken voor koffie. ‘Maar dat was in de zomer, vorig jaar.’ In de winter dacht hij er anders over. ‘Want soms moeten mensen twee of vier uur wachten op een uitslag en dan is een wachtkamer wel zo fijn.’

Het Alexander Monro Ziekenhuis

In mei 2013 werd het Alexander Monro Ziekenhuis in Bilthoven geopend, het eerste ziekenhuis ter wereld dat zich uitsluitend richt op borstkankerzorg. Behalve voor bestraling kunnen borstkankerpatiënten hier voor alle behandelingen terecht. Initiatiefnemer is chirurg Jan van Bodegom die vindt dat de Nederlandse borstkankerzorg beter, sneller en persoonlijker kan. Concentreer de zorg, dan wordt die beter én goedkoper is zijn uitgangspunt. Het AMZ wil tot de absolute top behoren op het gebied van borstkanker. In dit ziekenhuis geen wachttijden voor afspraken, mammografieën of MRI. Uitslagen volgen binnen drie kwartier of een paar uur. Patiënten weten nog dezelfde dag of ze borstkanker hebben of niet. Elke patiënt wordt tweemaal daags besproken in het team. Er werken inmiddels 75 mensen, van wie 72 vrouwen. Sinds de opening werden 1300 patiënten in Bilthoven ontvangen. De 575 van hen die een enquête invulden, beoordeelden het ziekenhuis met een 9,8. Inmiddels vergoeden alle ziektekostenverzekeraars de behandelingen in dit ziekenhuis.

Het was alsof er een warme deken om haar heen werd gelegd, vertelt Ineke uit Soest. In het Alexander Monro Ziekenhuis in Bilthoven, gespecialiseerd in borstkanker, onderging zij haar chemokuur.

In maart 2013 was er bij de landelijke borstkankerscreening niks aan de hand, maar zes maanden later voelde Ineke een knobbel in haar borst. Ze wist meteen: dit is niet goed. In De Lichtenberg werd ze geopereerd en aansluitend moest ze naar het Utrechts Medisch Centrum voor de bestraling. Daarna kwam de chemokuur in zicht. Hiervoor kon ze terecht op de dagbehandeling in het gloednieuwe Meanderziekenhuis in Amersfoort. ‘Ga vast even kijken, dan weet je waar je terecht komt,’ werd haar geadviseerd. Tijdens de bouw bleek dat er geen rekening was gehouden met patiënten als zij die voor een chemokuur komen. Alle patiënten lagen door elkaar op deze afdeling. Ze zag meerdere bedden, gescheiden

door gordijnen, zonder enige privacy en kreeg het op slag Spaans benaamd. Daar ga ik niet liggen, was haar eerste gedachte. ‘Per keer zou ik daar gemiddeld vier uur moeten liggen. Het is er een komen en gaan van mensen, je kunt alles van iedereen horen. Ik zag er tegenop om daar te midden van iedereen te moeten braken of ontzettend ziek te worden.’ (Begin 2014 is er alsnog een speciale ruimte voor mensen met kanker gebouwd.)

Persoonlijke bejegening

Ergens in haar achterhoofd rinkelde een bel. Ze had iets gehoord over het Alexander Monro Ziekenhuis in Bilthoven. Ineke belde en kon diezelfde middag al langskomen. Toen zij zich samen met haar man enkele uren later meldde in het AMZ, was het alsof er een warme deken om haar heen werd gelegd, zegt ze nu. ‘Iedereen bejegt je in dit ziekenhuis persoonlijk: artsen, verplegend en ondersteunend personeel. Ik heb dit nooit eerder meegemaakt in de gezondheidszorg.’

Wellnesscentre

De deur werd voor hen geopend, handen geschud, hun jassen aangenomen, en of ze misschien iets wilden drinken: koffie, thee, een sapje misschien. Daar konden ze even wachten, want haar arts was nog tien

minuten bezig. ‘Daar’ was een kamer met open haard, banken, kleden op de vloer en een leestafel. Het klinkt als een wellnesscentre. Nou, zegt ze: ‘Daar vergelijk ik het ook mee. Het lijkt op een luxe kuuroord waar ik mijn chemo onderging.’ Tien minuten later werden ze persoonlijk opgehaald door Anja Timmer, internist-oncoloog. Tijdens de chemolag ze op een bruin leren stoel, die in elke gewenste stand kon worden gezet, al dan niet met een deken of coldpack. ‘Je bent daar geen nummer maar een mens. Elk (streek)ziekenhuis kan hiervan leren. Er staan ook fijne stoelen voor de mensen die met je meekomen. Als je dan toch in de ellende zit, is het fijn om daar te zijn. Elke vraag wordt meteen beantwoord. Gastdames, vrijwilligsters, komen geregeld langs om te vragen of we iets wilden drinken of eten, een broodje, wit of bruin, hard of zacht.’ Bij de vierde kuur ging alles fout wat maar fout kon gaan, al tijdens de kuur werd Ineke ziek. Een week later kreeg ze ook koorts, waarna haar arts haar elke dag belde, soms meerdere keren, om te horen hoe het ging, of zij iets kon doen. ‘Pas toen het beter met mij ging, liet ze me weer los. Dat is wat ik bedoel met die warme deken: die persoonlijke benadering van al die mensen daar.’ Vrouwen van de Waddeneilanden, uit België en Maastricht laten zich

● *De delegatie van het Soester Roparunteam was bij de opening van de huiselijke wachtkamer.*

Foto's: Tamar Koppel

in Bilthoven behandelen voor hun borstkanker, vertelt ze. In het Meander kreeg ze een lijst mee met dingen die haar werden afgeraden te eten en te drinken. In het AMZ is het devies: neem wat je lekker vindt, geniet een beetje want die kanker is al ellendig genoeg. Wij proberen je er zo prettig mogelijk doorheen te loodsen.

Ga door met leven

Na elke chemokuur kreeg Ineke een injectie om witte bloedlichaampjes aan te vullen, zodat ze daarin geen dip zou krijgen. Ook kreeg ze standaard een antibioticakuur, die ervoor zorgt dat de patiënt niet meteen alle ziektes oploopt zodra een kuur achter de rug is. ‘Want na die operatie, zestien bestralingen en chemo was mijn weerstand nul.’ Achteraf zegt ze: ik ben er doorheen gefietst. Niet ziek, niet misselijk, zelfs niet één keer overgegeven. Pas toen ze koorts had, dacht ze: nu ben ik echt ziek. Binnenkort begint ze aan de hormoonpillen, die ze vijf jaar zal moeten slikken. Dat ze er zo doorheen is gemazzeld, heeft niets te maken met dit ziekenhuis, zegt ze. ‘Dat is geluk.’ Ze noemt zichzelf een wandelend reclamebord voor het

**‘Ik ben een wandelend
reclamebord voor het
Alexander Monro
Ziekenhuis’**

● *Jan van Bodegom.*